

'Ik ben een zoekende ziel'

Wist u dat muzikante Trixie Whitley haar carrière begon in het theater? Nu staat ze daar terug, dankzij Wim Vandekeybus. Voor zijn *TrapTown* werkte Whitley niet alleen mee aan de muziek. In de begeleidende film neemt ze ook de rol van het orakel voor haar rekening.

JAN DERTAELN

Trixie Whitley geeft grif toe dat Vandekeybus de actrice in haar weer naar boven heeft gehaald. Dat kon alleen maar omdat ze hem helemaal vertrouwt.

"Wim en ik, *we go way back*. Hij is ooit naar een van mijn allereerste optredens komen kijken en heeft me nadien aangesproken. Het moet een van de eerste keren zijn geweest dat ik een gitaar in mijn handen had. Ik kon nog niks, maar toch had ik een nummer op gitaar geschreven. Wim vond het geweldig. Hij zag dat ik het aandurfde om nieuwe dingen uit te proberen, dat ik ervoor openstond om uit mijn comfortzone te treden.

"Ik kende zijn werk nog niet, maar toen ik terugkeerde naar New York heeft hij me een stapel dvd's meegegeven. Zo heb ik zijn voorstellingen leren kennen, op film. Daarna zijn we elkaar voortdurend blijven tegenkomen, gek genoeg altijd als we op reis waren. We liepen elkaar tegen het lijf op luchthavens, in de Alpen, in een boekhandel in New York. En altijd hing er het vage idee in de lucht dat we ooit eens zouden samenwerken."

En voor *TrapTown* stonden de sterren uiteindelijk gunstig?

Trixie Whitley: "Ja, ik vond ook meteen een aantal persoonlijke aanknopingspunten. Met Wim deel ik een fascinatie voor het bizarre wezen dat de mens is. Ruw geschetst gaat *TrapTown* over eeuwenoude menselijke dynamieken. Hoe we steeds veranderen en toch altijd hetzelfde blijven.

"Ik ben al jaren gefascineerd door de momenten waarop je leven zich in een overgangsfase bevindt. Je bent niet langer je oude zelf, maar tegelijk weet je nog niet wie je dan wel aan het worden bent.

"Dat gaat niet alleen op voor individuen, maar ook voor gemeenschappen. Samenlevingen ondergaan transities waardoor ze niet langer kunnen terugvallen op het oude en bekende, maar er tegelijkertijd nog geen alternatieve manieren van samenleven zijn vastgelegd. Dat is een magische fase waarin nieuwe mogelijkheden langzaam zichtbaar worden, waarbij je de keuze hebt die te grijpen of niet. Toen ik beseftte dat die gedachte mee aan de basis van de voorstelling lag, voelde ik meteen een persoonlijke connectie."

Welke connectie hebben jullie met elkaar als makers?

"We gaan allebei zeer intuïtief te werk tijdens het creatieproces. Als ik een nummer schrijf, heb ik wel een idee van waar ik naartoe wil, maar toch mag er op voorhand nog niet te veel vastliggen. De vruchtbare grond zit immers in het proces zelf. Als je vanuit intuïtie werkt, moet je proberen alles open te houden en het proces niet te storen. Je mag jezelf niet in de weg zitten. Dat is een *tricky* spel. Je legt jezelf en je team veel onzekerheden op.

"Wim durft ook op die manier te werken. Dat is allesbehalve evident, maar het heeft van hem wel de kunstenaar gemaakt die hij vandaag is. Ik beseftte daarom al snel dat ik me niet te veel mocht hechten aan de muziek die ik geschreven



had. Er moest nog ruimte blijven om te manoeuvreren, alles moest in vraag gesteld kunnen worden."

We kennen je als muzikant, maar je carrière is ooit op de theaterplanken begonnen. Vanaf je elfde speelde je mee in producties van onder andere Kopergieterij en Les Ballets C de la B. Hoe was het om op zo'n jonge leeftijd al in die volwassen wereld geworpen te worden?

"Dat was heel verrijkend, maar tegelijk ook enorm eenzaam. Omdat ik me haast uitsluitend in het gezelschap van volwassenen bevond, vond ik het moeilijk om daarna nog aansluiting te vinden bij leeftijdsgenoten. Daar kwam nog eens bij dat ik tussen twee continenten

opgroeide, waardoor ik hier in Vlaanderen heel moeilijk leeftijdsgenoten vond met wie ik iets deelde. Nu pas, aan het begin van mijn dertiger jaren, heb ik voor het allereerst het gevoel dat ik connectie vind met mensen die even oud zijn. Dat is heel verfrissend."

Waarom heb je er dan, na die start in het theater, voor gekozen om muziek te maken?

"Muziek is er altijd geweest, het is mijn primaire vorm van expressie. Volgens mijn moeder drukte ik me al muzikaal uit nog voor ik kon spreken. Ik heb geen woord gezegd voor ik vier was, maar ik was wel altijd aan het zingen.

"Op mijn 16de begon ik een groot gemis te voelen. Tot dan toe had ik altijd voor regisseurs gewerkt en me ingeschakeld ten dienste van hun visie. Maar ik voelde de behoefte om mijn eigen taal te ontwikkelen. Dansen en acteren waren niet genoeg, ik wilde iets voor mezelf creëren.

"Om eerlijk te zijn, zie ik mezelf niet als louter muzikant. Au fond ben ik een zoekende ziel die zich zo goed mogelijk wil uitdrukken, dat kan ook via dans, acteren en schrijven. En liefst in een combinatie van dat alles."

Kriebelt het niet om opnieuw te acteren?

"Dankzij Wim heb ik die kant van mezelf opnieuw ontdekt. Hij vindt dat ik een echte actrice ben, maar eigenlijk ben ik ongeschoold. Ik ben autodidact in alles wat ik doe, zowel in muziek als in acteren en dansen. Wanneer ik acteer kan ik dus enkel terugvallen op mijn eigen ervaringen en observaties, die zijn mijn enige leerschool. Daarom heb ik nogal een neiging tot methodacting. Ik blijf heel dicht bij mezelf, ik wil altijd het authentieke bewaren en niet zomaar een personage vertolken."

TrapTown, tot 31/10 in KVS, Brussel. Daarna op tournee. ultimavez.com

► Trixie Whitley: 'Ik wil me zo goed mogelijk uitdrukken, of dat nu gebeurt met dans, acteren of schrijven.'

© TIM COPPENS

'Dankzij Wim heb ik de actrice in mezelf opnieuw ontdekt. Al ben ik ongeschoold. Ik ben autodidact in alles wat ik doe'

TRIXIE WHITLEY